

[Handelsministeren.]

fonden hørende, der i Henhold til § 17, næstsidste Stykke, og § 34 maatte være paategnede paa den i § 20 foreskrevne Maade. I Livsforsikringselskaber skal samtlige disse Midler udgøre en særlig Masse, der udelukkende skal tjene til Dækning af de livsforsikredes Krav.

Medens Sagen har staaet paa, har der været rejst en kraftig Opposition mod Forsikringsraadet, og vi fik jo ogsaa et klart Billede af, hvorledes man i visse Kredse bedømmer Forsikringsraadets Virksomhed, ved at høre det ærede Medlem Hr. Kyed, der rent ud sigtede Forsikringsraadet for ikke at være uholdt, altsaa for at være partisk i Sagen — en Sigtelse, som jeg dog tror, det ærede Medlem ved en nærmere Betragtning maa sige sig selv, det havde været klogest ikke at fremkomme med. Raadet bestaar i Henhold til Loven af en Raadsformand, Hr. Axel Kofod, af Professor ved Københavns Universitet, Harald Westergaard, af Dr. Iversen, der er Forsikringstekniker, og Folketingsmand Andreasen, som i Sommeren 1924 afløste tidligere Minister Krag. Den Sigtelse, som det ærede Medlem Hr. Kyed nu rettede mod Raadet for Partiskhed, for ikke at være uholdt, rammer i lige saa høj Grad det ærede Medlems Partifælle Dr. Krag som de øvrige nuværende Medlemmer, thi mig bekendt har den tidligere Indenrigsminister været fuldstændig enig med Forsikringsraadets øvrige Medlemmer i den Stilling, der blev taget til hele Gotha-Bank-Spørgsmaalet.

Om selve Sagen skal jeg tillade mig at oplyse følgende. Da danske Forsikringstagere i tyske Livsforsikringsselskaber under Markens Fald var udsat for, at Selskaberne ikke vilde kunne opfylde deres Forpligtelser, ifølge deres paa danske Kroner lydende Policer, opstod der ganske naturligt her i Landet en Bevægelse, sigtende til at komme saadanne danske til Hjælp, for hvem Tabet af deres i et i Valutavanskeligheder værende tysk Selskab tegnede Forsikringer maatte anses for at være betydeligt. Det tyske Livsforsikringsselskab „Gothaer Lebensversicherung-Bank auf Gegenseitigkeit“ — populært kaldet Gotha-Banken — hørte egentlig ikke til de saakaldte „nødlidende“ tyske Selskaber. Den danske Generalagent Direktør O. C. Thielst havde allerede i November 1921 med Forsikringsraadets Tilslutning foranlediget en Ordning, hvorefter de den Gang ved Agenturet her i Landet beroende Midler og senere indgaaede Præmier m. v. forblev i Danmark til Sikkerhed

for de danske Forsikringstageres Krav, og denne Kapital var pr. 1. Juli 1923 ca. 1 100 000 Kr. Ikke des mindre var Gotha-Banken ikke i Stand til at præstere det i Henhold til Livsforsikringslovens § 47 fornødne Depot for sit danske Generalagents Forsikringer. Agenturet blev da — rigtig nok under stærk Protest fra Direktør Thielst og den siden et Møde den 30. Januar 1924 optrædende saakaldte „Delegation“, der siden, som det synes uden nogen direkte Bemyndigelse, er optraadt i utallige Skrivelser under Sagen — Delegationen bestod foruden af Direktør Thielst af Statsgælds-direktør P. O. A. Andersen, Direktør for Øernes Andelsselskab for Indkøb af Foderstoffer, Henrichsen, Direktør for Det danske Kulkompagni Th. Adler Svanholm og Direktør for Haandværkerbanken Ferdinand Hansen —, under 17. Juli 1924 taget under Administration af Forsikringsraadet, altsaa det Raad, der er oprettet i Henhold til Forsikringsloven i Medfør af Lovens § 48, jfr. §§ 26—31. Forsikringsraadet mente under Hensyn til, at Selskabet jo var *et gensidigt Selskab*, og der saaledes eventuelt kunde blive Tale om Forpligtelser for de danske Forsikringstagere for Selskabets Tab, navnlig med Hensyn til svejtsiske Forsikringer, at Bestræbelserne maatte gaa ud paa, at den herværende Bestand blev frigivet fra den økonomiske Samhørighed med Hovedsædet ved Bestandens Overførelse til et herværende Selskab.

Ved de med Hovedsædet førte Forhandlinger opnaaedes det — hvad Raadet lagde megen Vægt paa —, at Administrationen iværksattes med Hovedsædets fulde Billigelse, hvad man nu pure afviser som havende nogen Betydning. Man sluttede saa den Overenskomst under 27. August og 24. Oktober 1924 med Hovedsædet, at dette overdrog alle de til Bestanden hørende Policepanteobligationer og pantsatte Policer samt alle Arkivsager til Raadet samt yderligere 160 000 Kr. med Renter. Til Gengæld herfor frigjorte Raadet ved Skrivelse af 22. November 1924 i Henhold til Overenskomst Hovedsædet for ethvert Ansvar overfor de danske og islandske Forsikringstageres Krav.

Man mente, at det omhandlede Beløb — i Forbindelse med de ved Generalagenturet beroende Midler — var tilstrækkeligt til, at Bankens Forsikringer kunde overføres til et herværende Selskab, og i Særdeleshed til „Garantikassen“, jfr. Lov af 2. Juli 1924.

Angaaende Hjælpeaktionen vedrørende de nødlidende Selskaber førtes der fra For-